

HELEN FIELD SOVÁ

DOKONALÝ ZLOČIN

DETEKTIVKA

≡ KNIHA ZLIN

Dokonalý zločin

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Helen Fieldsová

Dokonalý zločin – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

thrill

HELEN FIELDSOVÁ

DOKONALÝ ZLOČIN

PŘELOŽILA NELA KNAPOVÁ

≡ KNIHA ZLIN

Mé matce, Christine May Fieldsové,
která šla svým chováním i v těžkých časech vždy příkladem,
a když se jí nedostávala slova, vyjadřovala lásku gesty.

KAPITOLA PRVNÍ

20. ÚNORA

Stephenovi Berrymu se nezdálo pravděpodobné, že by po pádu mohla zůstat neporaněná dostatečně velká část jeho těla, aby se některý z jeho orgánů dal využít, ale v posledním záchvěvu optimismu zastrčil svůj průkaz dárce pod mobilní telefon, klíče a peněženku a všechno to ponechal na krajnici. Dopad, i do vody, bude zdrcující. Roztříští se mu kosti, patrně utrpí poškození mozku, a pokud ho nezabije síla nárazu, do několika vteřin se o to postará teplota vody.

Všechno si zjistil. Po skoku z mostu Queensferry Crossing mu dopad do řeky Forth vyrazí dech a v reakci na náhlý chlad bude muset po dechu zalapat, takže se notně naloká vody, dřív než stačí vyplout zpátky na hladinu. Pokud se smrt nedostaví okamžitě, bezpochyby nastane rychle. Není se čeho bát, namlouval si. Strach má pouze předem. V danou chvíli mu mozek naservíruje obrovskou dávku mentálního opiátu. V případě, že dopad přežije, nebude si toho vědom.

Miliony tun vody valící se pod ním, které představovaly mimořádně dramatický hrob, ho vyzývaly, aby se k nim připojil. Zbývalo mu jen několik minut, už měl dávno začít šplhat. Aby překonal ochranné hrazení pro prevenci sebevražd, jehož horní část tvořená dlouhými kovovými pláty směřovala do silnice, zakoupil si speciální rukavice a boty, takže pro svoji váhavost neměl žádnou výmluvu.

Když si na adresu svého bydliště zavolal taxi, překypoval odhodláním. Chudák taxikář měl za sebou osmihodinovou směnu a byl na cestě domů. Stephenovi se protivilo, že si musel ke krční tepně přiložit porcovací nůž a pohrozit, že se podřízne, aby mu řidič na mostě –

zcela uzavřeném pro pěší – zastavil, ale nebyl schopen přijít na méně násilné řešení. Alespoň tou zbraní neohrožoval přímo taxikáře. Než auto zastavilo, nejméně desetkrát se mu omluvil, což samozřejmě nijak nemohlo vynahradit muži trauma způsobené pohledem na ostří blýskající se ve zpeřném zrcátku.

Po svislém plotu vylezl snadno a potom se chytil ostrých železných plátů, jež měly zajistit, že se nikdo nedostane na druhou stranu. Trochu to bolelo, ale byl v dobré kondici. Té fyzické lepší než psychické, to bylo zřejmé. Každý den trávil hodinu v posilovně, takže měl pořádné svaly. K tomu chodil dvakrát týdně běhat, což mu zlepšilo výdrž. Na pohled by nikdo nepoznal, že trpí bipolární poruchou. Při vyšetřování jeho úmrtí to všechno vyjde najevo. Jeho dlouholeté koketování s léky určenými na vyrovnávání výkyvů nálad. Období, kdy v rozporu s doporučeními jednoho lékaře po druhém přestal léky brát. Pokusy o terapii, po nichž se cítil ještě slabší a ubožejší, než si kvůli své nemoci již připadal. Vztahy, které neustály rozkolísanost jeho bouřlivé povahy. Zaměstnání, v nichž nevydržel dostatečně dlouho, protože byly dny, kdy ráno nedokázal vstát z postele.

Soudní lékař usoudí, že zrovna procházel jednou ze svých depresivních fází. To vyvolá určitou lítost nad tím, že se mu nedostalo účinné léčby a že nebyl schopen svěřit se nějakému příteli a požádat jej o pomoc. Drobný titulek hluboko pohřbený v místních novinách zopakuje tu ohranou písničku, že se mu ze strany místní komunity nedostalo dostatečné péče. Sice se rozhodl, že po sobě žádný dopis na rozloučenou, v němž by objasnil důvody svého jednání, nechávat nebude, ale na chvíli zalitoval, že ten směšný blud neuvedl na pravou míru. Žádné množství péče by tenhle konec neodvrátilo. Už od patnácti let cítil, jak jím předčasná smrt škube jako nějaký řetěz kolem pasu. Dalšíh šestnáct let se jí vzpíral, ale dnes se stane dovětkem svého vlastního příběhu.

Přítelkyně, před níž se svoji poruchu tak úzkostlivě snažil zatajit, konečně přišla na to, že není nic jiného než nýmand, který by ji po

zbytek života jen stahoval ke dnu, kdyby s ním zůstala. Musel si vyslechnout nekonečný proslov o tom, že to není jím, že to je její chyba, a upřímně by se bez těch keců obešel, stejně jako bez mučivě dlouhého vystěhovávání. Neproběhlo to jako ve filmu, kdy jeden z páru nejdříve vede rozvleklý monolog, potom jednoduše praskne dveřmi a jako mávnutím kouzelného proutku je navždy pryč.

S Rosou spolu bydleli už celý rok a bylo pozoruhodné, jak moc se za tu dobu mohou dva životy proplést. Hrnce a pánve, obrazy, ozdoby, knihy i prodlužovačky, do prdele. Pohádali se kvůli tomu, kdo koupil tu prodlužovačku u postele. Tedy směšné je, že ne kvůli tomu, kdo ji zaplatil, ale kvůli tomu, aby to bylo fér, a tak si zkoušela vybavit, jak to bylo, protože si nechtěla zničehonic uvědomit, že si s sebou vzala něco, na co neměla nárok. Mrcha. Ani na tom zkurveném konci ho nemohla vysvobodit tím, že by se chovala sobecky a nespravedlivě. To neměla v povaze. Nebylo to k zlosti? Byla tak dokonalá, že za to mohl jako vždycky on. Jeho nálady, potřeby, jeho pošramocená, rozervaná psychika.

Ozvalo se táhlé zatroubení projíždějícího auta a někdo na něj zařval z okénka. Vítr ta slova spolkl, za což byl Stephen rád. Zbytek lidstva člověka v určitých chvílích zkrátka musel nechat na pokoji a šedesát vteřin před spácháním sebevraždy bylo jednou z nich. Vylezl o další příčku a náhle sebou škubl, protože si vybavil, že tu prodlužovačku koupil Rose on, když jí dal nový fén na vlasy. Bylo zjevné, že kabel fénu k toaletnímu stolku určitě nedosáhne, a tak prodlužovačku přidal na vánoční seznam jako praktický dárek navíc.

„Sakra práce,“ zamumlal. Pořád byla zapojená do zásuvky. Hloupá připomínka období, kdy byl čtyři měsíce v kuse schopný chovat se pozorně a vyhýbat se pastem své vlastní mysli. Blaho. Na vteřinu zaváhal, zda nemá Rose zavolat, aby jí připomněl, jak to s tou prodlužovačkou bylo. Bude si ji moct vzít, až budou jeho byt vyklízet. Jenže to by jí musel vysvětlit, kde je a co dělá, a ona by mu to mohla vymluvit. Jedině Rosa by to dokázala. Pozdě, pomyslel si. Koneckonců to byla jen

prodlužovačka. Jeho mozek, zrádce, se ten kabel v dané chvíli pouze pokusil přeměnit na záchranné lano.

Když dolezl na vrchol a překročil na druhou stranu, troubila na něj další auta. Stál tam a v poryvech větru se trochu kymácel. Vozy se zastavovaly a vytvořily kolem něj jakousi bariéru. Uslyšel třískání dveří. Pomalu se otočil. Několik metrů od něj vznikl půlkruh přihlížejících. Nebyl si jistý, zda si udržují odstup, protože mají za to, že by mohl někoho z nich drapnout a vzít s sebou, nebo ze strachu, že kdyby se k němu přiblížili, skočil by dříve.

Nakonec se mezi dvěma z nich ležérně protáhl muž s rukama v kapsách a přiřoural se až pod něj.

„Nebude vám vadit, když tu budu stát a mluvit na vás?“ oslovil ho.

„Se neobtěžujte,“ zabručel Stephen. „A asi byste měl trochu couvnout.“

„Proč?“ zeptal se muž.

„Skočím a nechci, abyste za to cítil nějakou zodpovědnost. Nikdo jiný do toho nemusí být zatažený.“

„To je od vás opravdu ohleduplné...“ Muž na konci věty neklesl hlasem, jako by chtěl ještě něco doplnit. „Teď byste mi měl říct, jak se jmenujete,“ vyzval Stephena, když se žádné reakce z jeho strany nedočkal.

„Aha, pardon,“ zamumlal Stephen a zastyděl se za svou nedovtipnost a nezdovilost. „Stephen.“

Neměl ponětí, proč v tak zlomový okamžik cítí potřebu držet se společenských zdvořilostí. Roky drezírování, odhadl.

„Prima. Těší mě, Stephene. Já jsem Rune Maclure.“ Přes vodní plochu k nim dolehly sirény. „To bude policie. Cítíte se na to, abyste si s nimi promluvil, nebo jim mám říct, aby se taky drželi dál?“

„Řekněte jim, ať se nepřibližují,“ řekl Stephen, zhluboka se nadechoval a soustředil se na řeku. Ze vzoru pohybuujících se vlnek se mu točila hlava, nebo to možná bylo adrenalinem. Ať tak či onak, zdálo se mu, že tam už dlouho stát nevydrží.

„Máte pocit, že ztrácíte rovnováhu?“ ozval se Maclure.

Neodpověděl.

„Povolte jednu nohu, získáte zpátky balanc. Tyhle věci na zemi jsou vaše?“

„Jo,“ zamumlal Stephen.

Maclure se sehnul, klíče a mobil strčil do kapsy a potom si s peněženkou v ruce přečetl kartu dárce orgánů.

„Ty jo, vy chcete darovat orgány? To je bezva. Moc lidí se k téhle možnosti neuchyluje. Nedokážu uvěřit, že pořád myslíte na druhé, když je vám tak mizerně. To klobouk dolů.“

Stephen na něj zíral. Finta s povolenou nohou zabrala. Už zase našel rovnováhu.

„Asi to stejně k ničemu nebude. Asi moje tělo ani nenajdou.“

„To by byla škoda. Vypadáte v kondici. Ty orgány by mohla využít spousta lidí. Nepřestávám žasnout, co všechno se dneska dá transplantovat. Mně vždycky nejvíc odrovná, když se zeptají na to, jestli chcete darovat oči. No nebylo by to zvláštní, vzbudit se po operaci, podívat se do zrcadla a vidět se cizíma očima? Naprosto neuvěřitelné.“

Rostoucím hloučkem se prodrali čtyři policisté, kteří tiše mluvili do vysílaček a nutili publikum ustoupit dál od scény, kterou už dle Stephenova odhadu označovali jako „místo činu“. To se mu protivilo. Dělat scénu. Být na scéně. Přitom celý život chtěl jen splynout s davem.

„S tím si nedělejte hlavu. Promluví s nimi,“ prohlásil Maclure a zvedl přitom do vzduchu ruce v gestu, jež Stephenovi nenuceně sdělovalo „hlavně klid, já to vyřídím“. Poodešel k nejbližší příslušnici policejního sboru a potřásl jí rukou na pozdrav.

Stephen ho sledoval a přemítal, proč Maclure působí tak uvolněně. Kdyby byl on s někým, koho dělí jen pár vteřin od sebevraždy, byl by naprosto bez sebe. Maclure se nehrbil a mluvil tak tiše, že ho sotva slyšel. Nebyla z něj cítit žádná tíseň ani panika. Ten teda docela určitě bipolární není, proběhlo Stephenovi hlavou. Takhle uvolněný a sebejistý nikdy nebyl, ani na vteřinu celé svojí prokleté existence.

„Dají nám prostor, kdybyste pro mě jen mohl něco udělat a překročil ten plot zpátky na tuhle stranu. Nemusíte lézt dolů, máte právo udělat, co chcete. Klidně si zůstaňte tam nahoře, ale chtěl jsem se zeptat, co bych měl udělat s vašimi věcmi. Mohl byste mi věnovat ještě minutku?“

Stephen si promnul oči. Ještě minutku? Přišel na most svoji bolest ukončit, ne prodlužovat.

„Musíte mít někoho, kdo bude chtít vědět, co se vám stalo. Nechal jste tomu člověku dopis na rozloučenou, aby pochopil, jak vám je? Pokud ano, tak skvěle. Můžete mi dát svoji adresu a já ho doručím. Pokud ne, tak mi aspoň řekněte, jak se ten člověk jmenuje, a dejte mi jeho číslo. Řeknu mu, že jste byl pevně rozhodnutý a vyrovnaný, že jste měl čistou hlavu a neměl jste strach. To by tu osobu mohlo trochu utěšit.“

„Proč si myslíte, že se nebojím?“ vyhrkl Stephen, protože ho směšnost toho tvrzení zasáhla silněji, než by mu bylo líbo.

Sebevražda nebyla snadná. Nebylo to nic, co by člověk udělal jen tak z rozmaru. Samozřejmě že má strach.

„Omlouvám se, prostě jste se mi zdál... člověče, tak to nejde, abyste se tam cítil takhle. Poslyšte, už policii dýl nezdržím a vážně chci vědět, co se s vámi děje. Tak jen o jeden krok couvněte, dokud spolu nedomluvíme. Kvůli mně, když ne kvůli sobě. Vypadáte jako prima chlap. Kdo jiný by po sobě zanechal průkazku dárce, když se plánuje zabít?“

Stephen zvážil své možnosti. Měl na vybranou jen ze dvou: buď skočit, nebo o krok couvnout a mluvit. A Rosa by možná byla ráda, kdyby jí někdo vyřídil pár posledních slov. Jejich rozchod byl tak čerstvý, že by si to určitě dávala za vinu. Když nic jiného, mohl by jí vzkázat, že by do tohoto bodu dospěl, ať už by se rozešli, nebo ne. Pomyslení na to, že by po zbytek života vinila sama sebe, pro něj bylo nesnesitelné. Sice mu pořádně straší ve věži, ale krutý není.

Maclure tam nonšalantně stál, ruce opět v kapsách, a nejevil o nic větší nadšení ze života, než kdyby postával na autobusové zastávce.

Stephen překročil jednou nohou zábranu zpět, čímž potěšil dav, z něhož se jako na stadionu ozvaly vítězné pokřiky. Ze sebevraždy se vyklubala sportovní podívaná. Kdo by to čekal?

„Dobře děláte,“ podotkl Maclure a neurčitě mávl k policii. „Kouříte?“

„Ne,“ odpověděl Stephen.

„Já taky ne. Ale v podobné situaci to je takový standardní postup, nabídnout dotyčnému cigaretu, ne?“

„No asi,“ odpověděl Stephen.

Bylo to vlastně k smíchu, vést takový přihlouplý hovor navrchu mostní bariéry pro sebevrahy.

„Můžete mi teda říct, proč to děláte? Na to se zaujaté strany určitě budou ptát. Ne že byste k tomu musel mít nějaký konkrétní důvod, to chápu. Někdy to vychází jen z pocitu.“

Stephen se zamyslel. Pravda ležela někde uprostřed. Vůli žít ztratil po troškách postupně už před nějakou dobou, den po dni, když nevěřil, že se kdy pro svou bipolární poruchu dočká účinné léčby. Podíval se na muže, který ho zpovídal. Byl to atraktivní černoch štíhlé, atletické postavy, s nenápadnými vousy zastřiženými nakrátko, aby vynikla jeho hranatá čelist. Přesně ten typ člověka, kterého jste nesnášeli a zároveň jím chtěli být.

„Jsem bipolární,“ zněla odpověď, s níž se nakonec spokojil.

Maclure přitakal. „To musí být těžké. V dobrých dnech vám je z těch prášků nanic, tak je přestanete brát, a pak jsou stejně ze všech dobrých dnů špatné. Jsem blízko?“

„Jo, tak nějak to je,“ potvrdil Stephen.

Až na to, že to tak bylo úplně přesně, a podráždilo ho, že to sám takhle výstižně nikdy nedokázal popsát, ačkoliv s tou poruchou žil.

„Ale pořád jste naživu. Fungujete s tím. Máte mobil, což znamená, že jste v kontaktu s lidmi. To je skvělý začátek. Tahle peněženka je celkem tlustá, což značí, že žijete normální život – máte kreditky, bankovky, řidičák, předpokládám, přístup k penězům. Neskončil jste na ulici. To je dost obdivuhodné, vzhledem k tomu, čím si procházíte.

Spousta lidí ve vaší situaci nedokáže normální sociální struktury zvládnout. Měl byste být na sebe hrdý.“

Náhle viděl svůj život z úplně nové perspektivy. S hrdostí. Tu by si s ním většina lidí nespojila, ať už by se sebevíc snažila. Rune Maclure to uměl.

„Musíte říct Rose, že za to nemůže,“ začal Stephen.

Bylo načase to vyřídit, postávat nahoře v té zimě se mu přestávalo líbit.

„Rosa – to bude přítelkyně, předpokládám. Budu potřebovat příjmení, abych ji dokázal najít.“

„Mám ji v kontaktech v telefonu. PIN je 1066. A vyřídte jí prosím, že ta prodlužovačka je její. Bude vědět, o co jde. Teď jsem si na to vzpomněl.“

„Takže jste se rozešli?“ zeptal se Maclure.

„Už to nedokázala snést,“ zamumlal Stephen.

„Pardon, ale v tom větru vás neslyším. Jdu blíž, dobře, ale ruce nechávám v kapsách.“

Přesunul se přímo pod Stephena, který se přetočil k silnici, aby ho bylo slyšet.

„Říkal jsem, že už to nedokázala snést,“ křikl. „Snažila se, co mohla. Nemám jí to za zlé. Je důležité, aby to věděla.“

„Dobrá, ale to zní tak, že to mezi sebou nemáte dořešené. Měl byste jí asi prokázat tu laskavost a říct jí to osobně. Co vy na to?“ Vytáhl z kapsy Stephenův mobil.

„Tak už skoč! Musím na směnu a už teď mám zpoždění!“ zahulákal kdosi z diváků od postranní čáry.

„Toho si nevsímejte,“ ozval se Maclure rychle a natáhl ke Stephenovi ruku, ten se zamračil a zakroutil hlavou.

„Všechny rozčiluju,“ zahuhlal a překročil oplocení zpátky, takže byl celým tělem na vnější straně nad vodou.

„Poslyšte, vždycky se jeden najde, jasné? Jeden zvrácený ubožák, co chce vidět krev. Ignorujte ho. Zavoláme Rose. Bude vás chtít slyšet. Ve

skrytu duše to víte, proto jste chtěl, abych jí to vyřídil. Vylezu nahoru, abych vám podal ten telefon.“

„Nemáte rukavice,“ podotkl Stephen apaticky, jak ho bolest téměř přemohla. Držet rovnováhu ho stálo příliš mnoho sil. „Pořežete si ruce o...“

Maclure už lezl nahoru. Stephen zaváhal, jestli ho má zastavit výhrůžkou, že skočí, ale skutečně chtěl Rosin hlas ještě naposledy slyšet. Zatímco Maclure šplhal nahoru, Stephen zkoumal moře tváří za improvizovanou policejní páskou, kterou tam příslušníci sboru narychlo natáhli. Nějaký muž tam s jiskřícíma očima a rukama v kapsách stál a šklebil se na něj. Jiná žena cosi hučela do jednoho z policistů. Jakási starší paní plakala, a být to Stephenovi doposud přišlo nemožné, pocítil k sobě ještě větší nenávist za to, že jí způsobil takové soužení.

Muž s úšklebkem na tváři se naplno rozesmál, tak, aby to Stephenovi neuniklo. Ten zvuk byl podobně příšerný jako škrábání po tabuli. Stephen si zakryl uši rukama, prudce zavrával směřem dopředu a uvízl špičkou jedné boty mezi širokými kovovými pláty hrazení.

Přepadl a chňapal po oplocení, do jehož kovu nejdříve narazil kolenem a potom kyčlí, a následně se na něj břichem rozplácl, hlavou dolů. Smějící se muž se rozchechtal hlasitěji. Navzdory větru, hučení vody a výkřikům davu Stephen nic jiného než ten smích neslyšel.

Sevřel kov oběma rukama a bojoval s touhou těla vytáhnout se nahoru a hlasem v hlavě, jenž mu našeptával, ať se pustí. Během několika vteřin bude po všem. Nepotřebuje s Rosou naposledy mluvit. To by jen vyvolalo víc problémů, než by jich to vyřešilo. Když se uvolní sevření, začne kolem něj jen rychle proudit vzduch, zažije volný pád, potom možná letmo ucítí chlad nebo dopad, ale nebude to trvat dostatečně dlouho na to, aby to mohl zpracovat nebo zaznamenat bolest.

Stephen se jednou rukou pustil a zavřel přitom oči.

„On se pustí!“ zaječel ženský hlas.

Ozvaly se výkřiky, dupot bot po betonu a nadšené zaječení. To musel být ten muž, kterému svítily oči, pomyslel si Stephen. Přišel se

podívat, jak Stephen zemře. Možná to byla sama Smrt. Stephen nikdy nebyl nábožensky založený ani pověřivý, ale možná teď konečně viděl svět bez klatek na očích. Všechny ty hororové filmy, mysteriózní pořady o skutečných událostech a pohádky byly skutečné.

Kotník nad uvězněnou botou mu pevně sevřela cizí ruka.

„Držím vás,“ řekl Maclure. „Mluvte se mnou, Stephene. Teď byste neměl dělat žádná zásadní rozhodnutí.“

„Je tady smrt,“ pronesl Stephen a zvedl hlavu, co nejvíc to šlo, aby viděl nahoru Maclurovi do klidných hnědých očí.

„Pokud je tady, tak ne pro vás. Ne dneska. Tak se pořádně chytněte toho plotu a zapojte břišní svaly, abyste se povytáhl nahoru. Jen abych vás mohl chytit za pásek.“

„Já nevím,“ utrousil Stephen.

„To chápu, ale já stojím s vámi na téhle straně hrazení. Když tu nohu teď vytáhnete, stáhnete mě s sebou.“ Maclure se pousmál.

Nebyla to výhrůžka, ani nijak nepřeháněl. To Stephen viděl.

Jak se Maclure natáhl, aby v ruce sevřel víc riflovinu Stephenových kalhot, vypadl mu z kapsy mobilní telefon a rozletěl se střemhlav k mrazivému toku pod nimi, v němž zmizel, jako by nikdy neexistoval.

„Sakra, omlouvám se. Chtěl jsem vám dát příležitost promluvit si s Rosou. Koupím vám nový, jestli vás to přiměje vylézt zpátky. Co říkáte?“

Stephen se upřeně díval za svým telefonem. Takhle odejít nechtěl. Jednoduše přestat existovat, nechat se beze stopy vymazat ze světa a celému svému životu vzít smysl. Zatnul svaly, přičemž si náhle uvědomil pravý důvod toho, proč ty sedy-lehy nebyly ztrátou času, a chytil se nejnižší tyče oplocení a až v tu chvíli si všiml, co ten výstup po hrazení pro prevenci sebevražd udělal s rukama jeho zachránce. Z dlaní mu kapala krev a ve větru se mu třepetaly kousky odříznuté kůže, jak se natáhl po Stephenově pásku.

„Nechtěl jsem, abyste se zranil,“ řekl Stephen. „Děkuju.“

Podánilo se mu dostat koleno do mezery mezi dvěma kovovými rozpěrami a vytáhl se dostatečně vysoko na to, aby ho Maclure mohl popadnout.

„Děkování nechte na později,“ prohodil Maclure. „Nejdřív se pojdme uklidit někam dál od těch čumilů tady a seženeme vám hrnek kafe.“

Ozvaly se výkřiky policistů, kteří přes hrazení přehodili lana, aby si je oba muži uvázali kolem pasu, a na konce provazů najeli koly policejního auta, aby je zatížili.

„Proč jste riskoval vlastní život?“ zeptal se Stephen, když Maclurovi konečně stál tváří v tvář a podíval se mu zpřímá do očí.

„Všichni máme svoje demony,“ vysvětlil Maclure. „Všichni do jednoho. Kdo tvrdí něco jiného, ten se jen naučil lhát líp než my dva. Já s těmi svými bojuju tak, že se snažím pomáhat druhým, jak nejlíp dokážu. Když si to tak vezmete, vlastně je to ode mě sobecké.“

Stephen vzal Maclura kolem krku a krátce, ale pevně ho objal.

„Vděčím vám za život,“ pronesl.

A myslel to vážně, ale hlavu měl plnou těch démonů, o nichž se zmínil Maclure, a muže v davu, jenž ho stále sledoval. Už se mu nesmál. Na rtech mu nehrál ani náznak úsměvu.

KAPITOLA DRUHÁ

3. BŘEZNA

Inspektor Luc Callanach stál, upřeně zíral na muže v omšelém křesle a myslel na všechny, kteří kdy prohlásili, že odpouštějí těm, co jim ublížili nejvíce. Teroristům, kteří vyhodili do vzduchu kohokoliv, kdo se namanul, a přesto jim rodiče mrtvých odpustili za to, že jim tak krutě vzali jejich děti. Opilým řidičům, kteří způsobili dopravní nehodu, a pozůstalí jim nijak nespílali. Luc by v sobě pro takové gesto nikdy v životě nenašel dost velkodušnosti.

Muž se na něj podíval, otevřel pusku, jako by chtěl promluvit, z úst mu unikla bublinka, kterou dlaní rozpleskl, a potom nechal ruku klesnout zpátky do klína. Bruce Jenson měl Alzheimeru. To je pro něj příliš milosrdné, pomyslel si Luc a vyhlížel přitom z okna na dokonale uválcovaný trávník před pečovatelským domem, zatímco se z oblohy ztrácely poslední zbytky světla. Jakákoliv choroba, která té bestii dovolila zapomenout na to, čeho se dopustil, byla nesmírná nespravedlnost.

Luc udělal krok dopředu a klekl si, aby se mu zadíval do vodnatých modrých očí, které nebyly slepé, ale neviděly.

„To ty jsi znásilnil moji matku?“ zeptal se. „Nebo ses jen díval, jak ji znásilňuje tvůj parták? Pohrozil jsi jí, že dáš padáka mému otci, kdyby mu řekla, co jsi jí udělal? Vymyslels to ty, nebo Gilroy Western?“

Jenson ze sebe vydal přiškrcené zasténání a ramena se mu vším tím úsilím zatřásla.

Luc z kapsy vytáhl fotografii své matky a dávno zesnulého otce a podržel ji Jensonovi před očima. Hlava mu klesla. Luc ho vzal za bradu a znovu mu přidržel fotku před obličejem. Věděl, že se dopou-

ští něčeho hrozného. Bruce Jenson nebude reagovat na nic, co udělá. Šedesát vteřin potom, co odejde z pokoje, si ten člověk, který byl před pětatřiceti lety otcovým šéfem, ani nevzpomene, že tam s ním nějaká lidská bytost vůbec byla.

Ale nedokázal si v tom zabránit. Bolest z utrpeného znásilnění matku během let nikdy nepřebolela, nesla si to trauma v sobě, takže když byl ze stejného zločinu nařčen Luc, opustila ho. Jenson a Western za to, čeho se dopustili, nikdy zaplatit nemuseli.

Luc se ze všech sil snažil je nehledat, říkal si, že minulost je lepší nechat minulostí, a věděl, že by se neudržel – možná katastrofálně –, kdyby se mu některý z nich někdy dostal do rukou. Ale právě se vrátil z Paříže, kde strávil týden s matkou, a pobyt ve Francii mu připomněl všechny hrůzy jeho zatčení a ztráty pozice v Interpolu.

Když o něm jedna kolegyně, která jím byla posedlá, rozšířila tu nejhorší možnou lež, musel se vzdát všeho, co měl rád, zatímco muž, který znásilnil jeho matku, zůstal na svobodě. Byť se opravdu snažil nepátrat po obou bývalých majitelích jedné z nejúspěšnějších edinburghských truhlářských společností, uvědomil si, že to byla předem prohraná bitva. A tak došlo na to, že použil svůj policejní průkaz, aby se dostal do pečovatelského domu, v němž Bruce Jenson dříve či později zemře. Stále toužil po odpovědích. Stále prahl po pomstě.

„Poznáváš je? Jsi tam uvnitř ještě někde? Zničil jsi život nejdřív jí a potom i mně. A nejhorší je...“ Luc ta slova plival a z hloubi hrdla se mu vydralo vzlyknutí, jak se snažil pokračovat. „Nejhorší je, že jeden z vás dvou zasraných hajzlů může dost dobře být můj otec.“

Bruceovi Jensonovi se koutky úst zvedly nahoru. Náhoda, řekl si Luc. Nic víc než mimovolný tik. Ale nezvedl zároveň trochu očí, jako by se snažil na Luca podívat, ač se mu to úplně nepovedlo?

„Můj táta pro vás dva roky pracoval. Vzhlížel k vám, věřil vám. Během jednoho vánočního večírku jste ho poslali pro porouchaný nákladák a mezitím jste znásilnili moji matku. Jmenovala se Véronique Callanachová, a jestli se kurva zkusíš usmát i teď, tak přísahám, že tě uškrtím.“

Z okraje Jensonova spodního rtu skápla slina a pomalu mu stékala po bradě. Callanachovi se sevřel žaludek. Viděl matku s pytlek přes hlavu, přišpendlenou na podlaze Jensonovy kanceláře. Na sobě měla společenské šaty, na které byla hrozně pyšná, ale pro někoho tak prostého jako ona se jí zdály příliš drahé. Slyšel její křik, cítil její utrpení a odpor. A potom stud následovaný děsem, když zjistila, že je těhotná, že čeká své první a poslední dítě a že Lucovu otci nebude moci nikdy prozradit, co se jí stalo.

Ztráta zaměstnání by byla tím nejmenším. Za to, co jeho manželce udělali, by otec Jenson a Westerna zabil a ona by následujících dvacet let strávila docházením do vězení za dobrým mužem, který by jinak neublížil ani mouše. Kapka sliny стекла do vrásčitého žlábků na Jensonově krku. Jako kdyby byl u toho, Luc si představil, jak slintá na matčino tělo, zatímco ji buď on sám, nebo jeho společník znásilňoval, rukama jí sahal, kam se mu zachtělo, dělal jí modřiny a zraňoval ji.

Než si Luc vůbec uvědomil, co dělá, držel v ruce polštář. Se zatatými zuby si jedno koleno opřel o područku křesla, třesoucí se rukou sbalenou do tak pevné pěsti, až mu zbělely klouby, polštář zvedl a každý našponovaný sval v těle mu říkal, ať se přestane ovládat. Se zařváním se otočil ke zdi a velkým obloukem proti ní polštář divoce mrštil, přičemž shodil vázu a po podlaze se rozprskly keramické střepy a slizovitá zelená voda.

Prudce od Jensonova ustoupil a zavrával směřem ke dveřím na verandu. S čelem opřeným o jejich sklo a pěstmi položenými v úrovni ramen kopl do spodní části dveří. Puklina se ve skle objevila pozoruhodně pomalu a neozvalo se přitom křupnutí, nýbrž zavrznání, jak se ve spodní tabulce rozšířila prasklina připomínající blesk.

Callanach si povzdechl. Bylo to ubohé, vylévat si vztek na člověku, který se nevzmůže už vůbec na nic. Dohnala ho spravedlnost. Jenson nikdy neuvidí vyrůstat svoje vnoučata ani si na stáří nepořídí byt ve Španělsku, kde podle všeho v současnosti žije jeho bý-

valý společník. Jensonovi bylo sedmdesát a byl prakticky po smrti. Callanach mu nemohl udělat nic horšího, než co už ho potkalo.

Několikrát se zhluboka nadechl a rozhlédl se po místnosti. Vybavení pokoje vypadalo levně a ošuntěle. Toto pečovatelské zařízení nebylo nijak luxusní. Postel měla postranní zábranu, aby pacient nespádl, ale peřina vypadala tence. Obrazy na zdech byly laciné fotografie za babku. Kromě páru starých zaprášených fotek rodiny pokoj nezdobily žádné dekorace osobního charakteru. Na Jensona se dočista všichni vykašlali. Většího trestu by se u soudu, byť velmi opožděného, nedočkal. Luc přešel ke spoušti na podlaze, posbíral střepy a vyhodil je do koše. Ze zásobníku na zdi vzal několik papírových utěrek a co nejlépe podlahu utřel, aby po ní neuklouzla jedna z nic netušících zdravotních sester, potom opucoval polštář a zastrčil ho vedle Jensona.

Když došel k závěru, že v místnosti byl obnoven pořádek, vytáhl si z kapsy pár rukavic a sterilní sáček. Postavil se nad Bruce Jenson, vytrhl mu jeden z jeho několika zbývajících vlasů a sáček s ním pečlivě zalepil, aby zabránil kontaminaci DNA, než si rukavice stáhl a vyhodil je do koše.

Akceptoval, že potrestat tohoto matčina útočníka je nad jeho pravomoc, ale potřeboval vědět, zda ho ten muž zplodil. Toto konkrétní rozhodnutí zvažoval opravdu dlouho, ale přesto stále nebyl připravený čelit výsledku. Pokud je Jenson jeho otcem, zničilo by to vše, co celý život považoval za součást svojí identity. Jeho matka byla Francouzka a on s ní vyrostl ve Francii, aniž tušil, že jeho pobyt tam je pouze dočasný. Jeho otec byl ovšem hrdý Skot. Luc se sice narodil v Edinburghu, ale prvních pár let svého života si téměř nepamatoval. Tátu si vybavoval jako vřelého rozesmátého muže, který ho s úsměvem na rtech svými velkýma rukama pevně a často objímal. Zemřel ale příliš mladý a Lucova matka měla potíže starat se o malého syna sama, a tak se vrátila do vlasti za svojí rodinou.

Luc pokoj ještě jednou zkontroloval, aby se ujistil, že ho zanechává v co nejlepším stavu, naposledy se podíval na tvář muže, kterého bude do smrti nenávidět, a odešel. Když míjel pult sester, zarazil se a naklonil se k nim.

„Bohužel se mi tam podařilo loktem shodit vázu s květinami,“ oznámil jedné z nich tiše. „Moc se omlouvám. Můžu vám tady nechat peníze na novou?“ Nechal pořádně zaznít svůj francouzský přízvuk a díval se sestře přímo do očí.

„Ale ne, s tím si vůbec nedělejte hlavu. To se stává. Ve skladu máme váz spoustu. Zaběhnu tam a uklidím to.“ Sladce se usmála a stydlivě si zastrčila pramínek vlasů uvolněný z culíku.

„Nebojte se, tu podlahu jsem utřel,“ uklidnil ji. „Máte důležitější věci na práci. Pana Jensonu to vůbec nerozrušilo. Jak jste říkala, vůbec si nebyl vědom toho, že tam jsem. Je to neštěstí.“

„Já vím. Jeho syn Andrew ty návštěvy také snáší špatně. Myslíte, že se za ním ještě přijedete podívat?“ zeptala se.

Luc spolkl pachut provinilosti. Flirtoval s ní ze sobeckých důvodů, moc dobře si totiž uvědomoval, jaký účinek má jeho šarm na ženy. Vzhled mu v minulosti přinesl modelingové zakázky a řadu bohatých, atraktivních přítelkyň, ale potom dospěl a rozhodl se se svým životem něco udělat. Teď ve Skotsku působil asi takřka exoticky, se svou snědší kůží a tím, jak druhý jazyk neovládal ještě dokonale. Sice byl odmala bilingvní, ale nyní se musel potýkat se skotským přízvukem a hovorovými výrazy.

„Nevím. Možná se za pár dní stavím,“ prohodil a odhalil přitom svoje dokonale bílé zuby. „Snad zase budete mít směnu?“

„Je to dost pravděpodobné,“ zachichotala se.

Předstíral, že tam je v rámci oficiálního vyšetřování, a tudíž se nemusel zapsat do knihy návštěv. Nikoho nenapadlo si poznamenat jeho osobní údaje. Bylo šokující, jak snadno lidé nechávali pravidla pravidly, když na ně člověk vytáhl policejní průkaz. Na rozloučenou na sestru mávl a vydal se chodbou na parkoviště.

Pokud by se ukázalo, že Jenson je jeho otcem, musel by se Luc srovnat nejen s tím, že má v sobě geny zrůdy. Musel by vzít v potaz také dědičnost Alzheimerovy choroby. A co hůř, buď by matce musel sdělit, že ji její útočník skutečně oplodnil, nebo by jí byl nucen po zbytek života lhát. Ani jedna možnost nepřinášela šťastné vyhlídky. A další komplikací byl potenciální nevlastní bratr. Chtěl by se o Andrewovi Jensonovi něco dozvědět, nebo to už bylo za čarou?

Pokud Jenson nebude jeho biologickým otcem, znamenalo by to, že musí najít Gilroye Westerna ve Španělsku. A získat spolehlivý vzorek DNA od muže, který si Callanachovu matku pravděpodobně pamatuje, by bylo mnohem obtížnější.

Callanach s povzdechem strčil do dvoukřídlých dveří vedoucích na parkoviště. O nic z toho nestál. Toužil po jednodušších časech, kdy si myslel, že ví, kdo je jeho otcem, ačkoliv ho celý život trápilo, že ho ztratil tak brzy. Pokud ho zplodil živý, dýčající a golf hrající Gilroy Western, jak docílí toho, aby byla vykonána spravedlnost?

Jeho matka byla neoblomná, nechtěla policii nahlašovat staré znásilnění. Neměli žádné důkazy, jež by její výpověď doložily. Western by mohl dokonce tvrdit, že se stykem souhlasila, a pokud by se to dále rozebíralo, zanechalo by to v matce dvojnásobné trauma. Takže mu zbylo buď to nechat být s vědomím toho, že matčin násilník nebude nikdy potrestán, nebo si zničit život a kariéru tím, že vezme spravedlnost do vlastních rukou.

Z dalšího pátrání nemohlo vzejít nic dobrého, ale přesto mířil domů, aby Jensonův vlas vložil do obálky a společně s vlasem z vlastní hlavy jej poslal na forenzní analýzu. Zlomil nad sebou hůl. Doufal, že během dovolené v Paříži si to s matkou mezi sebou urovnají. Po dlouhém odloučení se usmířili. Dovolená to byla emocionálně vyčerpávající i příjemná. Luc se nicméně necítil na to si o tom znásilnění promluvit a jeho matka zjevně zaznamenala jeho soucit. Bolest způsobená sexuálním napadením se časem nijak neotupí.

Nastartoval, ve skomírajícím světle rozsvítil světla a ucítil, jak mu v kapse vrní mobil. Přijal hovor, zatímco sahal pro bezpečnostní pás.

„Lucu, tady Ava,“ ozval se ženský hlas dřív, než ji stihl pozdravit. „Promiň, vím, že máš dovolenou do zítra, ale jsem právě v márnici. Našlo se tělo muže, spadl z věže tantallonského hradu. Jak rychle tady můžeš být?“

A dovolená, pokud se tomu tak vůbec dalo říkat, byla definitivně v tahu.

KAPITOLA TŘETÍ

3. BŘEZNA

Šéfinspektorka Ava Turnerová stála se založenýma rukama nad tělem. Traumatu místa činu byla ušetřena pouze okrajově, protože zranění byla tak strašlivá, že téměř nevypadala reálně. Doktorka Ailsa Lambertová, vrchní soudní lékařka města Edinburghu, maličká energická žena, která vypadala, že by ji dokázal odfouknout silnější vánek, se po pitevně pohybovala se svou typickou hbitostí a profesionalitou.

„Tělo po pádu z výšky vidíš poprvé?“ zeptala se Avy.

„Jo,“ přitakala Ava, rukou v rukavici zvedla nebožtíkovi jednu paži a podívala se pod ni. „Tohle všechno jsou posmrtná zranění, nebo jsi našla stopy po napadení ještě před pádem? Tyhle řezné rány vypadají jako od nože.“

„Je to vážně něco, vid'š? Pokud bychom to vzaly z fyzikálního hlediska, tak při pádu z velké výšky je síla dopadu bohužel balistická. K roztržení tkáně došlo následkem toho, že se ta síla plošně rozložila, ale přesáhla kritickou mez, po níž tělo nedokázalo takové množství udržet uvnitř.“

Zvedla prostěradlo, aby odhalila trhlinu na mužově boku, která sahala téměř k pupíku, a druhou vedoucí po zadní straně jeho levé nohy. Jako by si na něj někdo vzal sekáček. Ava vzala Ailse roh prostěradla a položila jej zpátky.

„Takže je to jako poranění způsobené úderem tupého předmětu?“ zeptala se Ava.

„Tak nějak, jen ne směrem zvenku dovnitř, ale obráceně. Má četné zlomeniny, což není žádné překvapení. Dopadl přímo na záda. Páteř

má na pět částí, játra na padrt a rozlámaná žebra mu propíchla obě plíce.“

„Trpěl?“

„Fyzicky ne, to můžu říct s poměrně velkou jistotou. Od přeživších pádu z velké výšky víme, že je těsně před dopadem mozek ochrání. Omdlí nebo upadnou do disociativního stavu, kdy částečně ztratí vědomí. Na moment dopadu si matně vzpomíná jen hrstka z nich. V případě tohoto muže ti můžu říct, že smrt nastala okamžitě a zcela jistě neměl čas zaznamenat bolest. Temenem hlavy narazil do betonu tak prudce, že mu to tu část lebky zploštilo. Mám ti ho otočit, aby ses podívala?“

„Není potřeba. Věřím ti to,“ zamumlala Ava.

„To je velmi moudré, ale obávám se, že k té tvojí otázce o tom, zda trpěl, mám menší doušku, kvůli které jsem tě sem zavolala.“ Otevřely se dveře a dovnitř vešla bíle oděná postava. „Lucu! Pojď se k nám připojit. Akorát jsme se dostávaly k jádru věci.“

„Ahoj,“ pozdravila ho Ava s úsměvem. „Promiň, že jsem tě připravila o posledních pár hodin volna. Nevyrušila jsem tě od nějaké zábavy?“

Luc zavrtěl hlavou. „Byl jsem jen v posilovně. V Paříži jsem se přejídal. Musím se dostat zpátky do formy.“

Byla to lež, ale Ava to nechala být. Callanach měl štíhlou postavu a vypracované břicho, o kterém si většina mužů může nechat jen zdát.

„Když jsem byla ve vašem věku, žádné posilovny nebyly,“ zabručela Ailsa a přitáhla si rameno s lampou a lupou. „Chodili jsme na dlouhé procházky, neseděli jsme celé hodiny před obrazovkami a hlavně jsme veškeré peníze neutráceli za jídlo, které obsahuje víc nasycených tuků než proteinu.“

Callanach se uculil na Avu. Ailsa byla vynikající soudní lékařka, ale neměla ve zvyku příliš vážít slova, ať už se jednalo o jakékoliv téma.

„Ale zpět k věci, u obětí pádu z velké výšky jde buď o nehodu, sebevraždu, nebo o trestný čin. Podívejte se na tohle.“ Zvedla mužovu pravou ruku, vzala jeho prsty do dlaně a narovнала je. „Pod nehty má

výrazné množství špíny – tři z pěti nehtů se mu odlomily, jelikož je v té špíně i zaschlá krev. Tu špínu tvoří cihlový prášek a hlína.“

„Takže se snažil držet,“ podotkl Callanach.

„Zcela jistě,“ potvrdila Ailsa. „Proto vylučuji sebevraždu.“

„Nerozmyslel si to třeba? Chci říct, jestli třeba nevyšplhal nahoru, aby skočil, začal padat, ale pak se chytil, nebo jestli se třeba nechtyl instinktivně?“ zeptal se Callanach.

„To není normální vzorec chování. Sebevrahy většinou skočí dost dopředu, když už se k činu rozhodnou, a tento muž by musel skočit zády, aby se té zdi mohl chytit. A pokud by tomu tak skutečně bylo, tak by ho gravitace patrně hned nahoře přetočila na záda, což by znamenalo, že by na zeď v žádném případě nedosáhl.“

„Kdybych se rozhodla spáchat sebevraždu na Tantallonu, skočila bych ze skalisek do moře, a ne z hradeb na zem. To nadělá zbytečný nepořádek,“ dodala Ava.

„Takže ne sebevražda. Nehoda?“ uvažoval Callanach.

„To je mnohem pravděpodobnější,“ pokračovala Ava, „a pořád jsem to nevyloučila. Je možné, že uklouzl, podařilo se mu na chvíli zachytit, ale nedokázal se vytáhnout zpátky nahoru, obzvláště vzhledem k těm strženým nehtům. Jenže spadnout z hradeb Tantallonu není vůbec jednoduché. Kdyby bylo, tak do hradu nikoho nepustí. Musel by tu zeď přelézt.“

„Smůla?“ ozval se Callanach. „Dělá drsnáka, vyleze nahoru, uklouzne, snaží se držet, ale nevyjde to. Nějaké stopy alkoholu nebo drog?“

„Když jsem otevřela žaludek a mozek, nebyl cítit žádný pach, který by svědčil o výraznějším množství požitého alkoholu, a to já většinou dost rychle poznám. Pokud jde o drogy, odebrala jsem vzorky na toxikologii a požádala jsem o ně přednostně. Chtěla jsem vám ukázat tohle...“

Ailsa položila mužovu ruku zpátky na kovovou desku, přesunula lupu nad jeho prostředník a srovnala světlo tak, aby svítilo kolmo na ruku.

„Podívejte se sem,“ vyzvala je.

Ava s Callanachem se nahnuli, aby na ruku lépe viděli, a otáčeli hlavou, aby ji prostudovali z různých úhlů.

„Vzdávám to,“ prohlásila nakonec Ava. „Ta ruka je ošklivě pohmožděná a značně odřená. Vidím ty tři strhnuté nehty. Tohle všechno bych čekala.“

„To ano, ale nevíte, že pouze jeden z těch prstů je zlomený. Prostředník, úplně na konci, na distálním článku, u lůžka nehtu.“

Callanach strčil pod prostředník vlastní prst v rukavici, aby kost prohmatal.

„Nic necítím,“ poznamenal.

„Ta zlomenina není dislokovaná, takže to ani nejde. Ukázala se až na rentgenu, ale ještě se nezačala hojit, a prsty se hojí rychle, takže jde o novou frakturu, kterou ovšem nezpůsobil ten pád. Liší se od těch ostatních.“

„Takže ji utrpěl, když visel z té věže?“ zeptala se Ava.

„To jsem si myslela, ale potom jsem si všimla tohotohle...“ Ailsa přitáhla lupu ještě blíže ke konečku prostředníku a ukázala na maličkatou fialovou skvrnu ve tvaru písmene V, která byla na bledé pokožce ruky sotva vidět. „Tu modřinu si neudělal o kámen. Zaprvé je na špatné straně ruky. Když dopadl, dlaň mu směřovala k zemi, to vidím ze stop dopadu. Tahle pohmožděnina je hluboká a čerstvá. Odřízla jsem kůži a podívala se pod ni. Je to nové poranění, zapříčiněné velkou silou. Ta pravděpodobně způsobila tu zlomeninu vespod.“

„A co bys tedy řekla, že ji nejpravděpodobněji způsobilo?“ zeptala se Ava.

Ailsa si založila ruce a naklonila hlavu ke straně. „Jsem na vážkách,“ odpověděla. „Něco mě napadlo, ale upozorňuju, že jen tipuju.“

„Kvůli tomu jsi nás sem zavolala, ne?“ podotkla Ava a povytáhla jedno obočí.

„Ano. Ten tvar je neobvyklý a to, že je naprosto zřetelný, ještě víc. Bez fraktury bych si nebyla tak jistá, ale na dané místo bylo vyvinuto podstatné množství síly, což znamená, že byl prst něčím zatížen. Případá mi

to jako špička podrážky. Což by vysvětlilo i tu zlomeninu. Jak říkám, nemůžu to podložit ničím jiným. Žádná jiná zranění, která by se nedala zdůvodnit tím pádem, nemá. Žádná další poranění utrpená v sebeobraně. Za těchto okolností, bez svědků nebo jasnější představy, co se mu přihodilo, bych případ pro státního zástupce nebyla schopná vystavět.“

„Tak doufejme, že to má nevinné vysvětlení. V Edinburghu jsme vraždu neměli od Vánoc, co si v parku Braidburn Valley vyřizovaly účty ty gangy. Doufala jsem, že tu bez vyšetřování další vraždy vydržíme déle než jen pár měsíců.“

„Jen říkám, co vidím,“ zabručela Ailsa. „Nastolení práva a pořádku spadá do vaší expertízy.“

„Ne tak úplně. Můj tým jen uklízí spoušť, která vzniká, když někdo nadělá fašírku ze společenských norem. Ale když tu budeme dál okounět, tak se žádných odpovědí nedobereme,“ opáčila Ava. „Možná že až určíme jeho totožnost, trochu se to vyjasní. Pošli mi zprávu. Zahájím vyšetřování, ale nedělejme předčasné závěry a zvažme všechny možnosti. To zní rozumně, ne?“

„To ano,“ usmála se Ailsa. „Tomu muži je lehce přes třicet. Myslím, že mu dlužíme aspoň to. Takhle mladý by nikdo zemřít neměl, za žádných okolností.“

„S tím souhlasím,“ pokračovala Ava a přešla ke dveřím pitevny, kde si svlékla zdravotnickou čepici a rukavice a vyhodila je do koše. Natáhla se k Ailse, aby ji objala. „Jak se ti vede?“ zeptala se, když si stahovala sterilní oděv.

„Myslíš s ohledem na to, jak jsem stará?“ ušklíbla se Ailsa.

Ava nesouhlasně mlaskla.

„Já se mám dobře. Nejsem v takovém stresu jako vy dva, zdá se mi. Ráda slyším, že Luc měl volno. Kdy sis naposledy vzala dovolenou ty, holka?“

Ava se zasmála. Ailsa, dlouholetá rodinná známá, s ní bude vždycky mluvit jako s dítětem bez ohledu na to, kolik Avě bude a jakou bude mít hodnost.

„Brzy si dám oraz, slibuju. Konečně jsme jmenovali nového inspektora, tak by nám to mělo trochu ulevit. Takže jedeme na Tantallon. Měli bychom se tam podívat po něčem konkrétním?“

„Je to jehla v kupce sena, ale ráda bych se podívala na ty zlomené nehty. Mohlo by na nich být zachycených dost buněk na to, abychom získali lepší představu, co se tam stalo,“ vysvětlila Ailsa.

„Nedělej si velké naděje,“ varovala ji Ava. „Nebylo to označené jako místo činu, a tak to tam forenzní technici nezpracovali. Co ty na to, Lucu? Co říkáš na noční procházku podél hradební zdi?“

„To bude perfektní zakončení perfektní dovolené,“ usmál se Callanach. „Jdu si pro kabát.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

4. BŘEZNA

Ava s Callanachem se zastavili na policejní stanici pro vybavení do deště, výkonnější baterky než ty, co měli ve svých autech, a informovali ústřednu o tom, kam se chystají. Než urazili těch takřka padesát kilometrů na východ od Edinburghu směrem na North Berwick, sjeli z hlavní silnice a s ohledem na déšť a vítr se opatrně dobrali klikatou vedlejší cestou na kýžený pobřežní výběžek, bylo krátce po půlnoci.

Na konci cesty minuli parkoviště, zastavili přímo před pokladnou spojenou s prodejnou suvenýrů a zůstali v autě tiše sedět. Dívali se před sebe na masivní opevnění, jež kdysi chránilo vnitřek hradu před nájezdnými lupiči, a poslouchali čím dál větší burácení lijáku.

„Jako dítě jsem tu byla na víkendovém kurzu lukostřelby,“ usmála se Ava. „První večer jsem už byla přesvědčená, že toho instruktora miluju.“

„A jak to dopadlo?“ zeptal se Luc.

„No jako většina případů takové zamilovanosti, když ti je deset a instruktorovi pětadvacet: pochvalně mě poplácal po hlavě a prohlásil, že jsem se opravdu snažila, a potom se tam objevila jeho holka, peroxidová blondýna v minisukni, a mně se srdce roztříštilo na tisíc kousků.“

„A už ses z toho vzpamatovala?“

„No pořád to se mnou cvičí, když vidím chlapa s lukem, ale jinak už jsem z nejhoršího venku, myslím. Věříš na duchy?“ zeptala se.

„Ne. V tom se spoléhám na statistiky. Kolik lidí žilo a zemřelo na téhle planetě? Kdyby duchové existovali, tak by se to tu nepokojnými přízraky jen hemžilo.“

„Cyniku,“ odvětila. „Měla jsem dojem, že Francouzi mají být romanticky založení.“

„Kvůli tomu jsi mě sem vzala? Že je to romantika? Teda nevím, ale hledání nehtů čerstvého nebožtíka na hradní zdi bych jako rande nepočítal.“

„Blbečku. Kdyby tohle bylo rande, tak bych měla svoje lepší ponožky,“ zakřenila se a nahnula se dopředu, aby dohlédla na vršek hradební zdi. „Ale jinak s tebou souhlasím. William Wordsworth v jedné básni napsal: ‚Hledám duchy; byť žádný z nich nepočítal mě zjevením svým. Jsou to jen lži, že kdo z živých obcoval kdy se zesnulým.‘ No není to krásné?“

„Určitě je, ale asi mám se svojí angličtinou trochu potíží si ty básnické obraty správně vyložit. Zvlášť poslednímu verši rozumím jen v tom přízemním smyslu.“

Ava nakrčila čelo a chvilku vypadala zmateně, potom zavřela oči a s hraným opovržením zavrtěla hlavou.

„Tak to nech být, Romeo. Pokud se nedokážeš vytáhnout s ničím lepším, když já ti tady dělám noční chvilku poezie, tak bys měl asi radši mlčet.“ Zazipovala si nepromokavou bundu a pokusila se otevřít dveře, ale než stihla vystoupit, vítr jí je přibouchl zpátky na holeň. „Jau! Do prdele!“ zavrčela.

„No jo, jsi dneska večer samá poezie,“ prohodil. „Počkej, otevřu ti.“ Zatímco si mnula zhmožděnou nohu, vystoupil, oběhl vůz a podal jí ruku. „Určitě to teď chceš jít hledat?“

„Ne, ale vzhledem k tomu, co za průtrž mračen se sem žene, tak cokoliv, co by se tam dalo najít, bude do rána pryč, tudíž je to teď, nebo nikdy. Tak jdeme.“

Prošli návštěvnickým centrem, kam je vpustil jeden ze zaměstnanců hradu a místní strážník, který tam ke své smůle držel hlídku, a přešli k přední bráně hradu, jenž i přes svůj polorozpadlý stav vypadal stále působivě. Cloumal jimi severní víchr, a kdyby byl déšť jen o stupeň studenější, přeměnil by se na ledové jehličky. Ava si natáhla kapuci

a zatřásla hlavou, aby se zbavila dlouhých tmavě hnědých mokrých kudrlin v očích.

Po dřevěném mostě vedoucím přes starý vodní příkop se dostali do vstupního průjezdu z nazelenalých cihel. Vpravo pod nimi byl policejní páskou oddělen úsek příkopu, kde leželo pár popadaných kamenů. V průjezdu byly kluzké kočičí hlavy a potom se před nimi doširoka otevřely hradní pozemky. Travnatá plocha vedla až k útesům, které se drolily do moře. Napříč starodávnou stavbou se ozývala meluzína a nebylo těžké pochopit, proč tam návštěvníci tak snadno podléhali dojmu, že vidí duchy a že se vrátili v čase o stovky let. Bylo zjevné, že útočník nemohl přijít od moře a že Ava měla pravdu. Sebevražda ve směru k útesům by se nabízela spíš.

Luc viděl, jak Ava ukazuje na vchod dovnitř, a když jím prošli, objevili točitě schodiště, na němž jim výstup nemělo usnadnit nic jiného než lano připevněné ke středovému sloupu. Šel těsně za ní, sledoval, jak šlape po schodech nahoru, a přemáhal nutkání natáhnout ruku a jistit ji. Ava nepatřila k ženám, které by chtěly nebo potřebovaly pomoci, to ale ještě neznamenal, že pro něj bylo snadné ignorovat, jak silný ochranný pud vůči ní cítí. Ve Skotsku se stala jeho nejdůvěrnější přítelkyní, což nebylo vždy jednoduché, jelikož byla také jeho nadřícenou.

Sehnuli se pod další policejní páskou a vyšli na rovnou dlážděnou plošinu s informační tabulí pro návštěvníky. Plošina byla bezmála metr široká a dostatečně rovná na to, aby se na ní dalo bezpečně stát, když tedy člověk nelezl na vršek zdi, a kochat se výhledem na most a příkop. Nad ně se vypínaly ještě vyšší zdi, které trochu odrážely vítr, ale vůbec je nechránily před deštěm.

„Tohle je tedy ta přední věž. Kdy přesně náš muž spadl?“

„Byl nalezen u paty věže, když sem ráno dorazili zaměstnanci. Hrad se v tuhle roční dobu pro veřejnost otevírá až v deset a dveře, kterými jsme přišli, se na noc zamykají. V kolik přesně spadl, se nedozvíme, dokud Ailsa nedokončí pitevní zprávu a neodhadne čas úmrtí, ale

došlo k tomu mezi sedmou hodinou večerní a osmou ranní. V návštěvnickém centru mají kamery, které jsme zkontrolovali, ale nic jsme na nich neviděli, protože v noci není kvalita záznamu příliš vysoká," křičela Ava ve větru.

„Vloupal se dovnitř?“ zeptal se Callanach.

„Cože?“ zaječela Ava a přitiskla se k němu, aby ho lépe slyšela.

Callanach ji vzal kolem ramen a přiložil jí jednu dlaň k uchu, aby mu slova neunášel vítr.

„Ptal jsem se, jestli se dovnitř vloupal, nebo jen zůstal po zavíračce v tom návštěvnickém centru?“

„Dveře ani zámek prý poškozeny nebyly, ale uvnitř hradu žádné bezpečnostní kamery nejsou, takže to nemůžeme vědět jistě. Prý tu už kolikrát někoho zamkli. Je tady spousta zákoutí, kde se dá schovat, když člověk nechce, aby ho někdo viděl. Podívej...“ Ukázala přes okraj a nebezpečně se přes hrbolatou kamennou zídku nahnula. „Musel spadnout přímo odsud. Drž mě.“ Vylezla na zeď za informační tabulí a lehla si na břicho tak, že jí hlava trčela do prostoru nad příkopem, a naznačila Lucovi, aby ji držel za kabát.

„Ne,“ řekl dostatečně hlasitě na to, aby ho přes poryvy větru jasně slyšela. „To tě nemůžu nechat udělat.“

„Řekla bych, že chceš říct: to tě nemůžu nechat udělat, šéfová,“ opravila ho. „Jestli mě nebudeš pevně držet, připojím se k našemu zatím bezejmennému nebožtíkovi u Ailsy na stole, tak mě už konečně chytí.“

„Pojď zpátky. Vylezu tam já. Klidně mi nadávej, do čeho chceš, ale nehodlám tě nechat vystavit se takovému nebezpečí.“

„Až na to, že já nemám dost síly, abych tě vytáhla zpátky nahoru, kdybys uklouzl. Jen mě stáhneš s sebou a takhle já umřít nechci, takže poslouchej rozkazy, inspektore. Já jsem po zdech, jako je tahle, lezla celé dětství, a za horšího počasí.“

Celou horní polovinou těla trčela nad propastí, nahýbala se tak daleko přes okraj zdi, jak jí Callanach dovolil. Odhadoval, že jsou zhru-

ba patnáct metrů nad zemí, a i kdyby jeho odhad nebyl s ohledem na tmou a déšť přesný, byl si jistý, že se nacházejí dostatečně vysoko na to, aby byl pád smrtelný. Ava každých pár vteřin zaklela a posouvala se po zdi, baterkou po ní přejížděla sem a tam, nahoru a dolů, až na něj nakonec křikla.

„Foťák!“ zaječela a mávla baterkou směrem ke Callanachově tváři.

„Nemám volnou ruku. Budeš muset na chvíli slézt zpátky.“

„To nejde. Tohle pak už nenajdu. Foťák mám v levé kapse kabátu. Sáhni pro něj a podej mi ho.“

„Bože, ty seš vážně praštěná a tvrdohlavá jako...“

„Já tě slyším, abys věděl. Vezmi tu baterku.“

Callanach ji poslechl, a zatímco ji pravou rukou pevně svíral, druhou jí sáhl do kapsy pro fotoaparát, který jí podal.

„Co tam je?“ zahulákal.

„Myslím, že kus kůže. Tady na kameni je zachycený tenký podlouhlý cár.“

Několikrát se objevil blesk a Luc se zapřel, aby vyvážil to, jak čím dál větší část Aviny tělesné váhy směřovala ven.

„Vezmi si foťák a podej mi sáček na důkazy.“

Callanach zasunul fotoaparát do kabátu a sáhl do kapsy kalhot pro umělohmotný sáček.

„Avo, musíme se sem vrátit a dodělat to ráno.“

„Do té doby to bude pryč. Vzhledem k množství kůže tu musela být i krev, ale teď už po ní nevidím ani stopy. Pokud se Ailsa s tím vzorem na podrážce strefila, tohle je asi poslední možnost ten důkazní materiál získat.“

Callanach jí sáček podal. „Ale trochu mě povol, abych měla víc manévrovacího prostoru, myslím, že v tom kameni uvízlo ještě něco.“

Přesunula těžiště, aby měla hlavu ještě níž. Náraz větru, jenž ji zasáhl, zadul z opačného směru než převládající víchř, takže Callanach ztratil rovnováhu a spadl přímo na ni. Zaječela, drapla cihlovou stěnu a přetočila se na bok, ale nedokázala se zdi udržet, protože jí pravá

noha vyletěla do vzduchu a potom prudce narazila zpátky do hrbolaté cihlové stěny. Džíny se jí roztrhly od kolene ke kotníku a lícni kosti se praštila o zedl.

Callanach se vrhl vpřed a jednou rukou jí objal stehno, ale cítil, jak mu vyklouzává. Snažila se chytit zdi, takže se jí celé tělo zmítalo a bylo obtížnější ji držet. Kolem hlavy jí šlehal vítr a odnášel s sebou po kolmé stěně dolů k zemi její křik.

„Avo, na tři tě vytáhnú. Zatni břicho, přestaň šátrat po té zdi a po-dej mi ruku!“ zařval, aniž věděl, zda ho slyšela.

Aby získal větší stabilitu, zapřel se špičkami bot za horní okraj zdi, na jejímž vrcholku ležel, a napnul svaly.

„Jeden, dva...“

Drapla mu po ruce, sáhla po ní příliš brzy a příliš za ni šklubla. Jak ho popadla, její noha, kterou do té chvíle držel, se mu prudce vytrhla.

„Drž mě!“ zavřískala.

Po obličejí jí stékala krev, ruku měla vlhkou a stisk slabý. Obě nohy za ní teď ve vichřici vlály.

Callanachem to trhlo dopředu po horní římse zdi, takže se svinul, aby získal větší tahovou sílu, přičemž si ještě pod sebe přitáhl a zapřel koleno, a řval, když se o ni přetahoval s větrem, potom ji vzal kolem zad pravou rukou do svěráku a prudce sebou šklubl dozadu. Vyhoupli se nahoru a zezadu naletěli do informační tabule. Jakmile se dostala zpátky přes římsu, připadala mu v náručí lehká jako hadrová panenka. Přistála na něm, nepřestávala křičet a zběsile ho svírat. Callanach jí vzal hlavu do náručí a šeptal jí konejšivá slova útěchy, která přes vlastní křik a bouřku nemohla slyšet.

Až za několik minut hlavu zvedla a podívala se na něj.

„Potřebuješ zavolat sanitku?“ zeptal se jí.

Ava si protáhla obě nohy, přejela si rukou po krku a nahnula hlavu na jednu a potom na druhou stranu.

„Jsem v pohodě,“ rozhodla.

„Nejsi v pohodě. Neustále pokoušíš smrt, do háje.“